

Consob (věc C-481/19)

Datum rozhodnutí: 2. února 2021

Závěr: *Členský stát nemusí uložit sankci fyzické osobě, která v rámci vyšetřování, které proti ní vede příslušný orgán na základě práva EU, odmítá poskytnout tomuto orgánu odpovědi, z nichž by mohla vyplynout její odpovědnost za protiprávní jednání, za které mohou být uloženy správní sankce trestní povahy, nebo její trestní odpovědnost.*

Skutkové okolnosti: Rozhodnutím ze dne 2. května 2012 Consob na základě článku 187a konsolidovaného znění uložila DB dvě peněžitě sankce ve výši 200 000 eur a 100 000 eur za správní delikt obchodování zasvěcených osob, ke kterému došlo mezi 19. únorem a 26. únorem 2009 a zahrnuje dvě skutkové podstaty, a sice obchodování zasvěcených osob a nedovolené zpřístupnění důvěrných informací. Consob rovněž uložila DB peněžitou sankci ve výši 50 000 eur za správní delikt stanovený v italské právní úpravě z důvodu, že dotyčný nejprve několikrát požádal o odložení data výslechu, na který byl předvolán jako osoba, které jsou známy skutkové okolnosti, a poté, když se k výslechu dostavil, odmítl na položené otázky odpovědět. Consob mimoto uložila vedlejší sankci dočasné ztráty cti podle italské právní úpravy po dobu 18 měsíců a nařídila zabavení částky ve výši odpovídající zisku nebo prostředkům vynaloženým na jeho dosažení na základě italské právní úpravy.

Právní stránka: Čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6 uvádí, že členské státy musí stanovit sankce, které mají být uvaleny za neposkytnutí spolupráce při vyšetřování podle článku 12 této směrnice. Posledně uvedený článek upřesňuje, že v tomto rámci musí mít příslušný orgán možnost požadovat informace od každé osoby, a je-li třeba, předvolat a vyslechnout každou takovou osobu. I když znění těchto dvou ustanovení výslovně nevyklučují, aby se povinnost členských států stanovit sankce použitelné v takovém případě vztahovala rovněž na případ, kdy takto vyslýchaná osoba odmítne poskytnout uvedenému orgánu odpovědi, z nichž by mohla vyplývat její odpovědnost za protiprávní jednání, za které lze uložit správní sankce trestní povahy, nebo její trestní odpovědnost, nic ve znění čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6 nebrání ani výkladu tohoto ustanovení v tom smyslu, že tato povinnost se v takovém případě neuplatní.

Pokud jde dále o čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení č. 596/2014, toto ustanovení vyžaduje stanovení správních sankcí za neposkytnutí spolupráce či nevyhovění v souvislosti s vyšetřováním, kontrolou nebo žádostí podle čl. 23 odst. 2 tohoto nařízení, jehož bod b) upřesňuje, že to zahrnuje vyslechnutí osoby za účelem získání informací. Je třeba nicméně poznamenat, že i když čl. 30 odst. 1 nařízení č. 596/2014 vyžaduje, aby členské státy poskytl příslušným orgánům pravomoc přijmout příslušné správní sankce a jiná opatření, a to mimo jiné v případech uvedených v písm. b) tohoto ustanovení, neukládá těmto členským státům povinnost stanovit použití takových sankcí nebo opatření na fyzické osoby, které v rámci vyšetřování týkajícího se protiprávního jednání, za které lze uložit správní sankce trestní povahy, odmítnou poskytnout příslušnému orgánu odpovědi, z nichž by mohla vyplývat jejich odpovědnost za takové protiprávní jednání nebo jejich trestní odpovědnost. Z toho plyne, že v případě čl. 14 odst. 3 směrnice 2003/6 i čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení č. 596/2014 lze uplatnit výklad v souladu s články 47 a 48 Listiny, podle kterého prvně uvedené články nevyžadují, aby byla fyzická osoba sankcionována za odmítnutí poskytnout příslušnému orgánu odpovědi, z nichž by mohla vyplývat její odpovědnost za protiprávní jednání, za které lze uložit správní sankci trestní povahy, nebo její trestní odpovědnost.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 14. května 2019, *M a další (Odnětí postavení uprchlíka)*, C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403.

Relevantní právní úprava: Čl. 14 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) a čl. 30 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 596/2014 o zneužívání trhu (nařízení o zneužívání trhu).

Caisse pour l'avenir des enfants (věc C-129/20)

Datum rozhodnutí: 25. února 2021

Závěr: *Vnitrostátní právo může podmínit přiznání práva na rodičovskou dovolenou nepřetržitým*

zaměstnáním dotyčného rodiče po dobu nejméně dvanácti měsíců bezprostředně před začátkem rodičovské dovolené, nesmí však podmínit přiznání práva na rodičovskou dovolenou postavením pracovníka na straně rodiče v okamžiku narození nebo osvojení jeho dítěte.

Skutkové okolnosti: Dne 15. září 2011 uzavřela XI s Lucemburským velkovévodstvím smlouvu na dobu určitou o poskytování služeb v oblasti sekundárního vzdělávání, jejíž platnost skončila dne 26. ledna 2012. Dne 26. ledna 2012 po uplynutí platnosti této pracovní smlouvy na dobu určitou byla XI odhlášena u orgánů sociálního zabezpečení a byla svým partnerem přihlášena do systému spolupojištění v postavení státního zaměstnance. Dne 4. března 2012, tedy v době, kdy byla bez zaměstnání, XI porodila dvojčata. Dne 14. června 2012 jí byl přiznán nárok na dávky v nezaměstnanosti, a z tohoto titulu byla znovu přihlášena u orgánů sociálního zabezpečení. Poté, co XI dne 15. září 2012 a 1. srpna 2013 uzavřela s Lucemburským velkovévodstvím dvě smlouvy na dobu určitou o poskytování služeb v oblasti sekundárního vzdělávání, podepsala dne 15. září 2014 s tímto členským státem smlouvu na dobu neurčitou týkající se týchž činností. Dne 11. března 2015 podala XI žádost o rodičovskou dovolenou s počátkem od 15. září 2015. Rozhodnutím ze dne 20. března 2015 byla tato žádost zamítnuta.

Právní stránka: Z ustanovení 3.1 písm. b) revidované rámcové dohody vyplývá, že členské státy mohou podmínit právo na rodičovskou dovolenou splněním podmínky předchozí odpracované doby, která nesmí přesáhnout jeden rok. S přihlédnutím k použití pojmů „odpracovaná doba“ v první větě tohoto ustanovení a skutečnosti, že toto ustanovení ve své druhé větě stanoví, že v případě po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou u téhož zaměstnavatele bude pro účely výpočtu rozhodné doby zohledněn souhrn těchto smluv, členské státy mohou vyžadovat, aby uvedená doba byla nepřetržitá. Naproti tomu však vyloučení rodičů, kteří v okamžiku narození nebo osvojení svého dítěte nepracovali, by znamenalo omezení práva těchto rodičů čerpat rodičovskou dovolenou v pozdějším okamžiku jejich života, v němž znovu vykonávají zaměstnání a mohli by ji potřebovat ke sladění svých rodinných a pracovních povinností. Takové vyloučení by tedy bylo v rozporu s individuálním právem každého zaměstnance na čerpání rodičovské dovolené. S ohledem na kontext a cíle revidované rámcové dohody totiž nelze její

ustanovení 1.1, 1.2 a 2.1, a 3.1 písm. b) vykládat v tom smyslu, že členský stát může podmínit právo rodiče na rodičovskou dovolenou splněním podmínky, že tento rodič pracuje v okamžiku narození nebo osvojení svého dítěte. Takový výklad nepředstavuje diskriminaci mezi rodiči, kteří jsou nezaměstnaní, a rodiči, kteří v okamžiku narození svého dítěte pracují, z důvodu, že prvně uvedení by se mohli volně zařídit při péči o své dítě, zatímco rodiče uvedení na druhém místě by o něj nemohli v okamžiku narození pečovat, aniž by čerpali rodičovskou dovolenou.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 14. dubna 2005, *Komise v. Lucembursko*, C-519/03, EU:C:2005:234, a ze dne 16. září 2010, *Chatzi*, C-149/10, EU:C:2010:534.

Relevantní právní úprava: Ustanovení 1.1, 1.2 a 2.1, jakož i ustanovení 3.1 písm. b) (revidované) rámcové dohody ze dne 18. června 2009, která je obsažena v příloze směrnice Rady 2010/18/EU ze dne 8. března 2010, kterou se provádí revidovaná rámcová dohoda o rodičovské dovolené uzavřená mezi organizacemi BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP a EKOS.

Migrationsverket (věc C-193/19)

Datum rozhodnutí: 4. března 2021

Závěr: Členský stát může umožnit vydání, prodloužení nebo obnovení povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, o které z území tohoto členského státu požádal státní příslušník třetí země, který je v Schengenském informačním systému veden jako osoba, které má být odepřen vstup do Schengenského prostoru, a jehož totožnost nemohla být prokázána prostřednictvím platného cestovního dokladu, pokud bylo přihlédnuto k zájmům členského státu, který záznam pořídil a se kterým byla věc předem konzultována, a povolení k pobytu je vydáno, prodlouženo či obnoveno pouze ze „závažných důvodů“.

Skutkové okolnosti: Dne 9. prosince 2013 bylo gambijskému státnímu příslušníkovi A uděleno švédskými orgány dočasné povolení k pobytu, aby mohl žít se svou manželkou švédské státní příslušnosti. Před vstupem na švédské území podal A žádost o povolení k pobytu a prokázal svoji totožnost předložením cestovního pasu země svého původu. Dne 9. listopadu 2015 A podal Úřadu pro přistěhovalectví žádost o prodloužení tohoto dočasného povolení k pobytu. Při přezkumu této žádosti obdržel Úřad pro přistěhovalectví od norských orgánů informace, že dotyčný byl v Norsku zadržen a použil

v tomto státě několik falešných identit. Dotyčný byl navíc pod jednou z těchto identit v Norsku odsouzen k trestu odnětí svobody za držení a prodej omamných látek, byl z Norska doživotně vyhoštěn a byl veden v SIS jako osoba, které má být odepřen vstup do Schengenského prostoru. Kromě toho další žádost o povolení k pobytu, podaná v Dakaru (Senegal), byla ve Švédsku zaregistrována pod touto identitou a byla zamítnuta, neboť se opírala o účelové manželství.

Právní stránka: Důvody týkající se dodržování základních práv dotyčného státního příslušníka třetí země, zejména práva na respektování rodinného života a práv dítěte, jak jsou zakotvena v člancích 7 a 24 Listiny základních práv Evropské unie, které musí členské státy dodržovat při uplatňování Úmluvy k provedení Schengenské dohody (ÚPSD), která je nedílnou součástí unijního práva. Z toho plyne, že čl. 25 odst. 1 ÚPSD nelze vykládat v tom smyslu, že členské státy zbavuje možnosti vydat povolení k pobytu z důvodů týkajících se sloučení rodiny pouze z toho důvodu, že totožnost dotyčného státního příslušníka třetí země nelze jednoznačně prokázat na základě platného cestovního dokladu. Příslušný vnitrostátní orgán musí tedy konzultovat SIS před prodloužením nebo obnovením povolení k pobytu, a pokud je v něm žadatel veden jako osoba, které má být odepřen vstup do Schengenského prostoru, musí tento orgán věc konzultovat s členským státem, který záznam pořídil, a přihlížet k jeho zájmům, přičemž takové povolení k pobytu lze prodloužit či obnovit pouze ze „závažných důvodů“ ve smyslu čl. 25 odst. 1 ÚPSD. Příslušný orgán členského státu, který záznam pořídil, je v souladu se zásadou loajální spolupráce uvedenou v čl. 4 odst. 3 SEU povinen zaujmout stanovisko k vydání, prodloužení nebo obnovení povolení k pobytu dotyčného státního příslušníka třetí země v přiměřené lhůtě, přizpůsobené konkrétnímu případu, aby měl tento orgán nezbytný čas ke shromáždění příslušných informací.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. ledna 2018, E, C-240/17, EU:C:2018:8.

Relevantní právní úprava: Čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích.

PI (věc C-648/20 PPU)

Datum rozhodnutí: 10. března 2021

Závěr: *Požadavky na účinnou soudní ochranu, které musí požívat osoba, vůči níž je vydán evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání, nejsou splněny, jestliže jak evropský zatýkácí rozkaz, tak soudní rozhodnutí, na jehož základě je evropský zatýkácí rozkaz vydán, vydává státní zástupce, kterého lze kvalifikovat jako „vystavující justiční orgán“, avšak před předáním vyžádané osoby vykonávajícím členským státem nemohou být ve vystavujícím členském státě předmětem soudního přezkumu.*

Skutkové okolnosti: Dne 28. ledna 2020 vydal státní zástupce okresního státního zastupitelství ve Svištově evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání zahájeného vůči PI (dále jen „dotčený evropský zatýkácí rozkaz“). PI je podezřelý z toho, že ve městě Svištov (Bulharsko) dne 8. prosince 2019 spáchal trestný čin krádeže peněz a šperků v celkové hodnotě odhadované na 14 713,97 bulharského leva (BGN) (přibližně 7 500 eur), za který lze uložit trest odnětí svobody v délce trvání jednoho roku až deseti let. Dotčený evropský zatýkácí rozkaz byl vydán na základě rozhodnutí téhož státního zástupce vydaného dne 12. prosince 2019, kterým bylo nařízeno zadržení PI na dobu nejvýše 72 hodin. PI tak byl dne 11. března 2020 na základě dotčeného evropského zatýkácího rozkazu zatčen a umístěn do vazby ve Spojeném království.

Právní stránka: Podmínky pro vydání evropského zatýkácího rozkazu státním zastupitelstvím by měly být předmětem soudního přezkumu před předáním vyžádané osoby, a vnitrostátní soud by tedy v tomto okamžiku měl provádět posouzení podmínek nezbytných k vydání evropského zatýkácího rozkazu, a zejména jeho přiměřenosti. Existence soudního přezkumu rozhodnutí státního zástupce o vydání evropského zatýkácího rozkazu, ke kterému dojde až po předání vyžádané osoby, tedy nesplňuje povinnost příslušející vystavujícímu členskému státu uplatnit procesní pravidla umožňující příslušnému soudu provést před tímto předáním přezkum legality vnitrostátního zatýkácího rozkazu nebo soudního rozhodnutí se stejným účinkem, které přijal rovněž státní zástupce, anebo evropského zatýkácího rozkazu. Je zajisté pravda, že při provádění rámcového rozhodnutí 2002/584 si členské státy v souladu se svou procesní autonomií zachovávají možnost přijmout pravidla, jež se mohou v jednotlivých členských státech lišit. Členské

státy však musí dbát na to, aby tato pravidla neohrozila požadavky vyplývající z tohoto rámcového rozhodnutí, zejména pokud jde o soudní ochranu zaručenou článkem 47 Listiny, na němž je založena. Z toho vyplývá, že cíle rámcového rozhodnutí 2002/584, který zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce mezi justičními orgány členského státu vystavujícího evropský zatýkácí rozkaz a justičními orgány členského státu vykonávajícího evropský zatýkácí rozkaz, lze dosáhnout pouze prostřednictvím dodržování základních práv a obecných právních zásad zakotvených v článku 6 SEU, které jsou vyjádřeny i v Listině, přičemž tuto povinnost mají všechny členské státy, zejména vystavující i vykonávající členský stát.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 12. února 2019, *TC*, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, ze dne 13. ledna 2021, *MM*, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4.

Relevantní právní úprava: Čl. 8 odst. 1 písm. c) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

VG Bild-Kunst (věc C-392/19)

Datum rozhodnutí: 9. března 2021

Závěr: *Vložení děl chráněných autorským právem, která jsou volně zpřístupněna veřejnosti na internetových stránkách se svolením nositele autorských práv, prostřednictvím techniky framingu na jiné internetové stránky třetí osoby, pokud při tomto vložení dochází k obcházení prostředků ochrany proti framingu, které přijal nebo požadoval tento nositel, představuje sdělování veřejnosti.*

Skutkové okolnosti: SPK je provozovatelem Deutsche Digitale Bibliothek (dále jen „DDB“), digitální knihovny sloužící kultuře a vzdělanosti, která po síti spojuje německé kulturní a vědecké instituce. Internetové stránky DDB obsahují odkazy na digitalizovaný obsah ukládaný na internetových portálech zúčastněných institucí. DDB jakožto „digitální vitrína“ však sama uchovává pouze náhledy (thumbnails), tj. verze snímků, jejichž velikost je zmenšena v porovnání s velikostí originálního předmětu. Klikne-li uživatel na jeden z těchto náhledů, je přesměrován na stránku obsahující dotčený předmět na internetových stránkách DDB, které obsahují

zvětšenou verzi dotčeného náhledu v rozlišení 440 x 330 pixelů. Kliknutím na tento zvětšený náhled nebo použitím funkce „lupa“ se v dvojeexpozičním okně (lightbox) zobrazí ještě dále zvětšená verze uvedeného náhledu v maximálním rozlišení 800 x 600 pixelů. Kromě toho tlačítko „Zobrazit předmět na domovských internetových stránkách“ obsahuje přímý odkaz na internetové stránky instituce, která daný předmět poskytuje, a to buď na úvodní internetovou stránku této instituce, nebo na internetovou stránku týkající se tohoto předmětu. Organizace VG Bild-Kunst podmiňuje uzavření licenční smlouvy o užívání svého katalogu děl ve formě náhledů s nadací SPK vložení ustanovení, podle něhož se držitelka licence zavazuje při užívání chráněných děl a předmětů ochrany, na které se vztahuje tato smlouva, uplatnit účinné technologické prostředky proti tomu, aby třetí osoby prováděly framing náhledů těchto chráněných děl nebo předmětů ochrany, které se zobrazují na internetových stránkách DDB.

Právní stránka: Za účelem zaručení právní jistoty, jakož i řádného fungování internetu nelze nositeli autorského práva umožnit, aby svolení omezil jinak než prostřednictvím účinných technologických prostředků. V případě neexistence takových prostředků se totiž může jevit jako obtížné, zejména pro jednotlivce, ověřit, zda tento nositel zamýšlel zabránit framingu svých děl. S ohledem na tyto skutečnosti je třeba mít za to, že za takových podmínek musí být vložení díla chráněného autorským právem a volně přístupného veřejnosti se svolením nositele autorského práva na internetové stránce do jiné internetové stránky třetí osoby prostřednictvím techniky framingu kvalifikováno jako „zpřístupnění tohoto díla nové veřejnosti“. Přístup, podle kterého se má za to, že nositel autorského práva i v případě, že zavedl omezující opatření proti framingu svých děl, udělil svolení k jakémukoli sdělování uvedených děl veřejnosti třetí osobou ve prospěch všech uživatelů internetu, by však narážel na jeho výlučné a nevyčerpatelné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jeho děl veřejnosti na základě čl. 3 odst. 1 a 3 směrnice 2001/29. Kromě toho by takové pravidlo zbavilo uvedeného nositele možnosti vyžadovat přiměřenou odměnu za užití jeho díla, a to přesto, že účelem zvláštního předmětu duševního vlastnictví je zejména zajistit nositelům příslušných práv ochranu možnosti, aby předměty ochrany komerčně využívali buď jejich uvedením na trh, anebo jejich

poskytnutím, a to prostřednictvím licence udělené oproti zaplacení přiměřené odměny za každé užití předmětů ochrany. Skutečnost, že by bylo dovoleno takové vložení prostřednictvím techniky framingu, aniž by nositel autorského práva mohl uplatňovat práva upravená v čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, by tedy narušila přiměřenou rovnováhu uvedenou v bodech 3 a 31 odůvodnění této směrnice, kterou je třeba zachovat v digitálním prostředí mezi zájmem nositelů autorských práv a práv s nimi souvisejících na ochraně jejich duševního vlastnictví zaručené čl. 17 odst. 2 Listiny a ochranou zájmů a základních práv uživatelů předmětů ochrany, zvláště jejich svobody projevu a informací zaručené článkem 11 Listiny, jakož i obecného zájmu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 7. srpna 2018, *Renckhoff*, C-161/17, EU:C:2018:634, ze dne 29. července 2019, *Spiegel Online*, C-516/17, EU:C:2019:625.

Relevantní právní úprava: Čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

M. A. (věc C-112/20)

Datum rozhodnutí: 11. března 2021

Závěr: *Členské státy jsou povinny náležitě zohlednit nejvlastnější zájem dítěte před přijetím rozhodnutí o navrácení, které je spojeno se zákazem vstupu, i když toto rozhodnutí není určeno nezletilé osobě, nýbrž jejímu otci.*

Skutkové okolnosti: Dne 24. května 2018 byl vůči M. A. vydán příkaz k opuštění belgického území, jakož i zákaz vstupu, které mu byly doručeny následující den. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že žalobce uvedl, že má belgickou partnerku a dceru narozenou v Belgii, a že tato rozhodnutí vycházela z protiprávních jednání, kterých se žalobce dopustil na belgickém území, a ze skutečnosti, že žalobce proto musí být považován za osobu, která může narušit veřejný pořádek. Rada pro spornou cizineckou agendu, Belgie, zamítla rozsudkem ze dne 21. února 2019 žalobu podanou M. A. proti těmto rozhodnutím. Dne 15. března 2019 M. A. podal proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu.

Právní stránka: Pokud státní příslušník třetí země spadá do působnosti směrnice 2008/115, musí tedy v zásadě podléhat společným normám a postupům, které tato směrnice upravuje za účelem jeho vyhoštění, a to do doby, než bude neoprávněnost jeho pobytu případně zhojena. Článek 5 písm. a) směrnice 2008/115 přitom ukládá členským státům povinnost náležitě zohlednit při provádění této směrnice nejvlastnější zájem dítěte. Toto ustanovení tedy představuje obecné pravidlo, které je pro členské státy závazné, pokud tyto státy provádí uvedenou směrnici, přičemž o tento případ se jedná zejména tehdy, pokud, jako v projednávaném případě, příslušný vnitrostátní orgán přijme rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který pobývá neoprávněně na území dotyčného členského státu, a který je mimoto otcem nezletilé osoby, která na tomto území pobývá oprávněně. Navíc, z čl. 5 písm. b) této směrnice vyplývá, že pokud členské státy zamýšlejí přijmout rozhodnutí o navrácení, musí náležitě zohlednit i rodinný život. Článek 7 Listiny týkající se zejména práva na respektování rodinného života, kterého se může dovolávat neoprávněně pobývajícím státním příslušníkem třetí země, který je stejně jako M. A. otcem nezletilého dítěte, musí být vykládán ve spojení s čl. 24 odst. 2 Listiny, který stanoví povinnost zohlednit nejvlastnější zájem jeho nezletilého dítěte. A konečně, jiná ustanovení směrnice 2008/115, jako je čl. 7 odst. 2 a čl. 14 odst. 1 této směrnice, provádí povinnost zohlednit nejvlastnější zájem dítěte, a to i tehdy, pokud dítěti není dotčené rozhodnutí určeno.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 14. února 2019, *Buivoids*, C-345/17, EU:C:2019:122, a ze dne 26. března 2019, *SM (Dítě, jehož péče je zajišťována v režimu alžírského institutu „kafala“)*, C-129/18, EU:C:2019:248, ze dne 8. května 2018, *K. A. a další (Sloučení rodiny v Belgii)*, C-82/16, EU:C:2018:308.

Relevantní právní úprava: Čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Zpracoval: Jan Tlamycha